

[Glistrup]

Fra SFerens side var argumentet, at samfundsrepræsentanterne skulle kunne hindre, at der blev ydet så mange forbrugslån. Det er efterhånden blevet til det store, onde dyr i åbenbaringen, at pengeinstitutter yder forbrugslån. For det første tvivler jeg meget på, at samfundsrepræsentanterne har medført nogen som helst virkning af at formindske antallet af forbrugslån, og for det andet er det aldeles forkert at opfatte forbrugslån som erhvervsfjendtlige. Skal man give en mand et lån til at købe en bil eller en kone et lån til at købe et køleskab, eller hvad der nu er tale om, så er det i og for sig op til det sagkyndige bankvæsen at finde ud af, om man helst skal give kreditten til bilkøberen eller til bilforhandleren.

Der er ikke noget som helst erhvervsfjendtligt eller odiøst i at yde forbrugslån; tværtimod er det da vores hovedopgave herinde i dette folketing at sørge for, at befolkningen kan komme til at bruge mest muligt. Det er i grunden derfor, vi sidder her, nemlig for at befolkningen kan have det bedst muligt, og når vi beskæftiger os med materielle forhold, så har man det nu engang bedst muligt, når man har de størst mulige forbrugsmuligheder. Derfor er det fuldstændig forfejlet, hvis man vil bekæmpe forbrugslån, og hvis disse samfundsrepræsentanter skulle have det på deres skuldre, at de har formindsket forbrugslånene, som SFeren antog, så er det faktisk ikke noget, som kan bevirke, at vi skal opretholde dem.

Endelig, som den fjerde i rækken, var fru Lone Dybkjær inde på, at disse samfundsrepræsentanter skulle hæve mystikken omkring pengeverdenen. Nu er det sikkert meget tvivlsomt, hvor meget disse 250 mennesker kan hæve af mystik, for som hr. Wilhelm dokumenterede det, så har de fuldstændig samme tavshedspligt som andre.

Måske får disse 250 lidt mere indsigt i pengeverdenen. Det tvivler jeg nu meget på, for der er ikke nogen særlig mystik omkring pengeverdenen. Pengeverdenens samfundsmæssige funktion er at sørge for, at pengene kommer derhen, hvor de arbejder mest rentabelt, og hvis man på nogen som helst måde laver forstoppelse i det, sådan at pengene kommer til at arbejde de steder, hvor de arbejder mindre rentabelt, ja, så gør man samfundet fattigere. Derfor er det med at indsætte nogle mennesker, der skal såkaldt varetage

samfundets interesser – det vil vel i praksis sige, at når der er nogle, der har tilstrækkelig store organisationstekniske eller vælgermæssige interesser i at opretholde en given virksomhed, så skal denne virksomhed altså have nogle lån fremfor den, der kan arbejde rentabelt – bestemt ikke noget, som vi kan være interesserede i at få pengeinstitutterne til at fungere efter.

Hr. Alfred Hansen, som jeg i øvrigt takker for den positive tilslutning til forslaget tekst – det er jo det, det drejer sig om; om man mener det ene eller det andet om bemærkningerne, er i den forbindelse ligegyldigt, for vi sidder herinde for at tage stilling til en lovtæst eller ikke-lovtæst – rejste spørgsmålet om, hvorvidt samfundsinteresserne blev varetaget for så vidt angår de samfundsmedlemmer, der hedder indlånerne, dem, der skyder penge ind i banker og sparekasser. Ja men indlånerne må da selv varetage deres interesser. Hvis bare vi har tilstrækkelig mange banker og sparekasser, der fungerer med hver deres politik i indbyrdes konkurrence i stedet for at søge at blive konformiseret på den ene eller anden måde, så kan indlåneren da gå over til Finansbanken, hvis han synes, han får for lille en rente i Handelsbanken, eller omvendt, hvis han ikke kan lide Finansbankens ledelse, så kan han gå over til Handelsbanken, hvis han synes om det. Vi skal ikke have nogle afdankede borgmestre eller andre til at sidde og varetage lånerinteresserne.

Summa summarum, når man har lyttet til de indlæg, der har været, så har man i hvert tilfælde ikke hørt nogen som helst argumentation, der kan bestyrke, at ordningen er god. Og når en ordning ikke er god, så skal den i forenklingens navn afskaffes. Vi har rigeligt med lovbestemmelser, vi har rigeligt med ordninger her i landet, og skal vi løse dette lands problemer, så er det forenklingens vej, vi skal gå. Derfor er i hvert tilfælde min konklusion efter at have hørt på ordførerne, at det sagligt rigtige bliver at vedtage dette forslag, som forhåbentlig kommer til afstemning, inden vi når frem til grundlovsdag.

Industriministeren (Erling Jensen):

Allerførst vil jeg have lov til at sige, at jeg aldrig rigtig har kunnet lide, at man karakteriserede ikke tilstedeværende med nedvurde-